

els que he trobat
pel camí:
jaume maurici

La mort recent a Figueres —20 de juny de 1981— ens invita a retre homenatge pòstum a un tan exquisit poeta com fidel amic.

Jaume Maurici havia nascut a Figueres el 19 de novembre de 1898.

Ens coneguèrem ara fa una seixantena d'anys —l'any 1922— en uns esplendorosos Jocs Florals celebrats a Cassà de la Selva, on ell recollia la Flor Natural, i jo, encara estudiant, un dels altres premis ordinaris.

La seva composició revelava ja un mestre.

He qualificat d'esplendorosos aquells Jocs Florals, i no voldria que el qualificatiu fos tingut per un tòpic. Qui ho vulgui constatar, que recorri a la col·lecció de la revista «Marinada», que dirigia, a Palamós, l'excel·lent prosista Miquel Roger i Crosa, i trobarà un número monogràfic dedicat a aquell certamen cassanenc, del qual Roger en fou Mantenedor.

Jaume Maurici i jo, ja no ens perdríem mai més de vista.

Es curiós d'observar que ens trobarem, per darrera vegada, també, en uns Jocs Florals, no menys esplendorosos que els esmentats (vegi's el magnífic volum commemoratiu que se'n publicà), celebrats l'any 1947, a Sant Feliu de Codines.

Havíem intercanviat publicacions.

Vull tenir la vanitat de dir que ens admiràvem. A aquest esguard, em permeto d'exhumar del seu epistolari unes paraules al·lusives a la meua Obra Poètica Completa: «He tingut moltes vegades el vostre llibre antològic a la mà, i l'he repassat i llegit fins on he pogut. Sincerament, amb una sinceritat sense mixtificacions, us he

per
Mn. CAMIL GEIS

de dir que m'ha agradat molt, i encara moltes vegades el vaig repassant, perquè el tinc a la taula permanentment, perquè em recorda la vostra amistat i la vostra noblesa de cor, i acabo aquí, perquè acabaria plorant».

I acabava una lletra (amb una frase què és tot un poema en síntesi: «Una abraçada llarga que arribi des de l'Empordà al Vallès, passant per Girona».

L'any 1968, en l'escaiença dels seus 70 anys i del cinquantenari de la seva promoció literària als Jocs Florals de Montblanc i de Figueres, li fou ofert un Sopar d'Homenatge a l'«Hotel Duran» de la capital de l'Empordà, la convocatòria del qual era signada per Frederic Marés, Octavi Saltor, Montserrat Vayreda, Xavier Dalfó i Pere Bruguera.

Aquest homenatge fou presidit per l'Alcalde Ramon Guardiola.

Malgrat haver viscut llargs anys a Barcelona, obligat pels seus afers professionals, no oblidà mai el seu Figueres, el seu Empordà. Tanç és així, que ell fou l'ànima del monument a Pep Ventura.

Figueres correspongué al seu afecte, car l'Ajuntament el proclamà Fill Predilecte.

L'any 1921 publicà el seu primer llibre de poemes «Cançons de l'instant».

Després, emmudí...

Reprenqué la veu, l'any 1954, amb «Estrelles caigudes». I seguiren: «Poemes amb ocells» (1965), «Un mateix fang» (1972), «I també el silenci» (1978). En anunciar-me la tramesa d'aquest llibre, remarcava: «...El meu darrer llibre. (en forma absoluta) el meu darrer». I així fou.

La seva ploma fou verament precoç. A vint anys fundava «Alt Empordà», que dirigí durant 6 anys.

L'any 1973, patrocinada per l'Ajuntament de Figueres, Octavi Saltor pronuncià una conferència al «Museu de l'Empordà», sobre el tema «Jaume Maurici Poeta de l'Empordà».

Jaume Maurici fou sempre fidel a la tònic amb què encetà el seu cant. Es mogué, en tota

la seva producció lírica, dintre el corrent del noucentisme, al qual Josep Carner havia donat fesomia.

Era el degà dels poetes empordanesos. Ell i Fages de Climent solien presidir les Festes de Poesia que havia organitzat el «Casino Menes-tral».

Escrivia Montserrat Vayreda, arran de la mort de Jaume Maurici: «Sempre tenia respostes afirmatives per a tot allò que significava un guany cívic i cultural».

Ramon Guardiola, també en un article necrològic, deia de Jaume Maurici: «La seva paraula de ciutadà era decidida, i, a vegades, eren ordres». Ho corroborava amb unes paraules d'una carta que n'havia rebut quan era alcalde. Al·ludint a certes dificultats que sorgien entorn del projecte de monument a Pep Ventura li deia: «A desgrat de tot, el monument s'ha de començar».

Home de fermes conviccions cristianes, era relacionat amb distingits eclesiàstics destacats en el moviment cultural de la Catalunya dels seus millors temps i sentia una especial dilecció per l'insigne musicòleg Mossèn Francesc de P. Baldelló. Sóc testimoni d'unes anyals trobades llurs a Sant Feliu de Codines, en uns determinats dies de vacances estivals. Hi coincidia una selecta penya d'homes representatius de les Arts i de les Lletres, entre els quals, recordo, com si encara l'hi veiés, el poeta barceloní Ricard Permanyer.

Aquella penya estival ha desaparegut. Els tres contertulis citats ja no existeixen.

Em plau coronar aquest article biogràfic amb uns espirituals versos del biografiat:

Tombat el límit de l'esforç final,
quan tot retorna a casa amb veu cansada,
no m'exigiu allò que no he guanyat.

L'escreix l'ha de posar la vostra gràcia.

Són paraules de cristià contentament, reveladores d'una ànima alliberada de complicacions.